

De volle zekerheid

James Waddel Alexander

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 20

1. Joy to the world	Henry Scougal
2. Naast het doel	David Martyn Lloyd-Jones
3. De laatste dag is de beste	Thomas Brooks
4. De zonde van het ongeloof	Thomas Boston
5. Jezus herkennen	Horatius Bonar

Jaargang 20 – nummer 6 – mei 2018

Toelichting foto omslag

Op 2 augustus 1776 werd de verklaring van onafhankelijkheid van de Verenigde Staten ondertekend en daarmee was de onafhankelijkheid definitief. Het document waarop dit is vastgelegd telt 56 handtekeningen. De handtekeningen staan voor volksvertegenwoordigers met invloed, voor elk van de staten. Voor de VS is het document een nationaal symbool geworden, een document dat staat voor haar identiteit, een bevestiging daarvan. In de preek die voor u ligt laat James Waddel Alexander zien wat voor een gelovige de 'handtekeningen' zijn die hem verzekeren van zijn identiteit, van zijn in Christus zijn 'tot de volle verzekerdheid der hoop, tot het einde toe'.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: *The soul sustained by hope rising to assurance.*

Bron: www.gracegems.org

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

De volle zekerheid

Maar wij begeren, dat een ieder van u dezelfde naarstigheid bewijze, tot de volle verzekerdheid der hoop, tot het einde toe.

Hebreeën 6:11

Kan een gelovige in dit leven komen tot een vaste zekerheid over zijn volkomen verlossing? Dat is een heel belangrijke en interessante vraag. Het is echter geen nieuwe vraag. Tijdens de Reformatie, driehonderd jaar geleden, werden velen in beslag genomen door deze kwestie. De vondst van het echte Evangelie tussen de oude brokstukken van bijgelovige ceremoniën en semi-pelagiaanse dogma's, liet de zon over de christelijke wereld schijnen. Heel veel mensen kregen zoveel hoop dat al hun twijfels verdwenen. Deze vertroosting kwam op een goed moment. In die tijd moest men namelijk weer lijden voor het geloof in Christus en het martelaarschap keerde in de gemeente terug.

Alle reformatoren beleden dat een mens verzekerd kan zijn van zijn verlossing. Maar deze leer had veel tegenstanders. Degenen die de volharding der heiligen ontkenden, ontkenden ook deze leer van de zekerheid. In de eerste plaats waren er de roomsen, die stelden dat mensen niet zeker konden zijn van hun genadestaat; ze konden hooguit vermoeden dat ze zalig zouden worden. De roomsen beweerden zelfs dat zulke zekerheid ook niet wenselijk was, omdat het zou leiden tot verslapping van de moraal. Het zou eerlijker geweest zijn als ze hadden gezegd dat deze zekerheid zou leiden tot verslapping van de priesterlijke macht en het verminderen van de pauselijke heerlijkheid. Want iemand die verzekerd is van Gods liefde en die vergeving krijgt van zijn Rechter zal zich weinig meer bekommeren over menselijke kwijtschelding van de zonden. Dit is de doodsteek voor de rooms-katholieke misviering ten behoeve van het welzijn van de ziel. Dit rekent af met de verdiensten van gestorven heiligen, die ten behoeve van zondaren opgeslagen zouden liggen. Dit maakt een einde aan geloften, pelgrimsreizen, boetedoeningen, aflaten en het wijd verspreide

kloosterleven. Dat is allemaal niet nodig voor iemand in wiens hart Gods vrede is uitgestort.

Er waren nog andere tegenstanders van de zegevierende genade. Ook zij ontkenden de verzekering van de verlossing. De oude arminianen (hierin verschillend van de moderne wesleyanen) zijn ervan overtuigd dat het niet prijzenswaardig of wenselijk is om boven alle twijfel verheven te zijn. Zij stonden achter de leerstelling van een *voorwaardelijke* zekerheid. Maar dat is geen echte zekerheid. Want hoe kan iemand die de mogelijkheid openhoudt om uit de genadestaat te vervallen enige zekerheid voor de eeuwigheid hebben? Ze kunnen er morgen uit vallen. Misschien bezwijken ze onder de volgende verleiding. Ze kunnen nog schipbreuk lijden in de haven zelf en Christus zelfs verliezen als ze op hun sterfbed liggen.

Het paste bij het slaafse en wettische denken om de mogelijkheid van zekerheid te ontkennen. Deze mensen wisten niet hoe God Zijn genade uitwerkt. Ze kenden niet het oprechte, dankbare en gewillige leven van dienstbaarheid van een vernieuwde ziel. Daarom waren ze bang om de overtuigde zondaar onder zijn juk van slavernij vandaan te laten komen. Ze dachten dat hij meteen in zonde zou gaan leven vanaf het ogenblik dat hij wist dat hij van de hel gered was. Ze dachten dat er alleen christendom kon zijn onder de zweep van Mozes. Wat deze gedachten uitwerkten, blijkt duidelijk uit het zwaarmoedige karakter van veel achtenswaardige en belangrijke mensen. De beroemde dr. Johnson is een opmerkelijk voorbeeld hiervan. Een somberder verslag van iemands ervaring is moeilijk denkbaar. We lezen het in zijn godsdienstige meditaties en in zijn dagboek, die een periode van 46 jaar beslaan. Wat hij schrijft is ernstig, hartroerend en ongetwijfeld oprecht. Maar er mist één heel belangrijke zaak: de vrije verlossing door Jezus Christus.

Dr. Johnson geloofde dat alle zekerheid geestdrijverij was. Hij kende maar één drijfveer: die van angst. Hij treurde altijd over zijn zonde, maar ervoer nooit een glimp van vergeving. Bijna tot zijn laatste uur was hij door angst voor de dood aan slavernij onderworpen. Hij

wilde nooit dat er in zijn bijzijn over dit pijnlijke onderwerp gesproken werd. Soms legde hij heftig verontwaardigd mensen het zwijgen op als dat toch gebeurde. Op welke manier droeg deze afwezigheid van zekerheid (waarvan hij volhardend bleef ontkennen dat het mogelijk was) nu bij aan de ontwikkeling van een christelijk karakter? Laten we iets lezen uit een verslag dat hij op zijn 56e verjaardag schreef (17 september 1764). Tussen zijn klachten over verloren tijd, zijn onbetekenende vasten en ascese lezen we daar: 'Ik heb nu 55 jaar lang allerlei voornemens gehad. Zolang ik me kan herinneren, heb ik plannen gemaakt voor een beter leven. Ik heb niets gedaan.' Zijn misvatting over de zekerheid van toekomstige heerlijkheid is de misvatting van duizenden die hetzelfde idee van gedeeltelijke genade handhaven.

In tegenstelling tot het voorgaande is de leer van de gereformeerde theologen altijd geweest dat er wel degelijk verzekering van Gods liefde bestaat, en dat deze verzekering in dit leven verkregen kan worden. De aard van deze verzekering zullen we nu in de eerste plaats overdenken.

1. De aard van deze verzekering

Het woord dat met 'volle zekerheid' vertaald is, is heel belangrijk. Het draagt het idee van volheid in zich. Zoals bij een boom die vol met fruit zit of een vaartuig dat met volle zeilen in gunstige wind vaart. Het is een onwrikbare overtuiging, een geloof dat alle twijfel trotseert. Het is een verwachting die uitgroeit tot zekerheid. Het is iets anders dan overtuigd te zijn van de geopenbaarde waarheid, of een deel daarvan. Deze volle zekerheid bevat namelijk de toepassing van die waarheid op onze persoonlijke situatie.

Het eerste, overtuigd zijn van de geopenbaarde waarheid, gaat over de verzekering van het geloof. Het laatste, de toepassing op onze eigen situatie, gaat over de verzekering van de hoop en soms ook over de volle verzekertheid van de hoop (Hebr. 6:11). Daarover spreken we vandaag. Zoals geloof zich openbaart in hoop, zo openbaart

de hoogste trap van geloof, de verzekering, zich in de hoogste trap van hoop. Geloof en hoop bestaan dus vaak naast elkaar, maar toch zijn ze te onderscheiden.

De zekerheid van het geloof is het toppunt van niet-aflatend en vast vertrouwen dat de geopenbaarde leer de vaste waarheid van God is. Deze zekerheid is de vaste grond en de rustplaats van het christelijke vertrouwen. Het zaligmakend geloof wordt zo tot grote hoogte gedragen. Het ziet Christus en gelooft in Hem.

De zekerheid van de hoop is een vaststaande, onwankelbare, welgefundeerde en onbeweeglijke overtuiging en zekerheid dat ik persoonlijk dit geloof bezit. Dat ik in Christus ben en dat God mijn verzoende Vader is. Ik geloof dat ik nooit veroordeeld zal worden en dat de hemel voor mij zeker is.

Het eerste (de zekerheid van het geloof) is een algemene plicht, het tweede (de zekerheid van de hoop) is een genadig voorrecht. Het ene bezit elke gelovige, het andere is een soevereine gave aan een deel van de kudde. Door het ene geloof ik dat God waarheid is, door het andere dat Hij mijn God is. Door het ene zie ik Christus als een almachtige en gewillige Zaligmaker en door het andere ben ik verzekerd dat Hij mij persoonlijk zalig zal maken. Het eerste laat mij leunen op Christus als mijn enige en algenoegzame Hulp, het tweede geeft mij zekerheid dat ik ook daadwerkelijk heb geleund en de vaste hoop dat ik me eeuwig zal verheugen in Hem. Het ene is tegengesteld aan ongeloof, het andere aan moedeloosheid. Het ene verbindt mij met Christus, het andere verzekert mij van die verbinding.

Deze twee zekerheden verhouden zich tot elkaar als de bloesem tot de vrucht, als de daad tot het bezit of als het vonnis tot de vrijspraak. Het ene kan samengaan met veel vrees, het andere werpt alle vrees uit. 'En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid' (Jes. 32:17). Of zaligmakend geloof naar zijn aard niet noodzakelijkerwijs tot verzekerde hoop leidt als dat geloof maar groot genoeg is,

is een vraag waar we nu aan voorbij gaan. Dat zou ter ver in detail voeren en vandaag kunnen we dat beter niet doen.

Het is duidelijk geworden dat deze twee soorten van verzekerdheid waarneembaar verschillend zijn. Tot nu toe hebben we een paar glimpen opgevangen van de aard van de volle zekerheid. Maar laten we nog eens wat dieper op dit onderwerp ingaan, aan de hand van de volgende punten.

a. Alleen voor ware gelovigen

Alleen ware gelovigen kennen de verzekering van de hoop. De andere mensen bezitten deze verzekering niet. Sommigen kunnen sterke overtuigingen hebben, gevoelens die de dood overleven en hen bij de hemelpoort doen aankloppen. Deze mensen zullen echter afgewezen worden door het woord van de Meester: 'Ik heb u nooit gekend' (Matth. 7:23). Van alle kostbare dingen bestaan vervalsingen en satan is de grote producent van vervalsingen. Dit is één van zijn belangrijkste listen. Vals enthousiasme laat op een luidruchtige manier meer verrukking en vervoering zien dan nederig geloof. Maar de leegheid en valsheid van zulke indrukken mag er niet toe leiden dat satan zijn doel bereikt, of dat wij gaan geloven dat er geen ware zekerheid bestaat. God is niet alleen machtig om een ziel te vernieuwen; Hij kan die ziel er ook rotsvast van verzekeren dat ze vernieuwd is.

b. Geen bovennatuurlijke openbaring van een nieuwe waarheid

De verzekering van de hoop is geen bovennatuurlijke openbaring van een nieuwe waarheid. Het lijdt geen twijfel dat God op die manier met ons kan communiceren, maar in Zijn wijze en wonderlijke bedeling van genade is deze goddelijke inspiratie opgehouden. Op dit punt komen geestdrijvers en fanatiekelingen op een dwaalspoor. Zij hebben het verstand in deze zaak buitengesloten. Ze wijzen al het onderzoek naar bewijzen en soms ook alle bewijsgronden uit de Schrift van de hand. Ze vertrouwen op visioenen, vervoeringen, dromen, stemmen en allerlei indrukken. Ze zijn ten volste overtuigd van hun eigen gelijk en het is zinloos om te proberen hen

met argumenten te overtuigen. Iemand die het verstand uitsluit, kan immers niet overtuigd worden door redelijkheid. Ze zijn hun eigen Schrift. Het is nutteloos om hen naar bewijzen te vragen. Zij weten het 'omdat ze het weten'.

Het is belangrijk om deze misvatting helder aan de kaak te stellen. Niemand mag het pad van de echte Evangelietroost links laten liggen om rust te zoeken in een directe, bijzondere, onmiddellijke, hemelse openbaring die geen verband houdt met de manier waarop het leven van God gewoonlijk in de ziel wordt verheerlijkt. Ware verzekering is tenslotte gefundeerd op het geschreven Woord.

c. Deze verzekering rust op Gods beloften

De verzekering van de hoop rust op de beloften van God. Ze is nauw verwant met het geloof. Nee, ze komt voort uit het geloof. Waar geen geloof is, kan deze verzekering niet bestaan. En waar het geloof toeneemt, neemt ook deze verzekering toe. Het vloeit voort uit een sterk, onwankelbaar vertrouwen in Gods genadige toezeggingen. Om te zien dat we aangenomen zijn, moeten wij eerst 'weten de dingen, die ons van God geschonken zijn' (1 Kor. 2:12). Het vrije zicht op de Evangeliebeloften van genadige verlossing door Jezus Christus brengt ons in een levende gemeenschap met onze Verlosser. Door de verdere toepassing van deze beloften op onze eigen situatie, door het zien dat wij daar zelf in delen, ontvangen we de vreugde van de verzekering.

d. De bewijzen in ons hart

De verzekering dat wij in Gods gunst delen, hangt samen met de bewijzen van ons christen-zijn die in ons hart gevonden worden. In zekere mate is ze daarop gefundeerd. Sommigen verwerpen (in hun ijver voor genade en voor de werkzaamheid van het geloof) al het onderzoek naar zulke bewijzen. Zij beweren dat alle echte Evangelietroost verkregen wordt door eenvoudig te zien op het belofte-woord. Ze geloven dat alleen een naakt, vast geloof troost geeft – zonder dat ze ooit kijken naar wat Christus in hen gewerkt heeft. Nu geloof ik dat de strekking van deze hele preek het overbodig maakt

om te zeggen dat ik ook al het geloof toeschrijf aan het beloftewoord. Ook ik schrijf de hele rechtvaardiging toe aan geloof. Ja, het is dit eenvoudige, directe en vasthoudende geloof waartoe ik iedere onbekeerde zondaar vurig wil oproepen. Zo moet een zondaar geloven om gered te worden. En dit is ook wat een gelovige moet doen om in Christus te blijven.

Maar het is een heel andere zaak als de vraag is: 'Door welke middelen kan een ziel weten dat zij uit God geboren is?' Het is een nieuwe zaak als iemand angstig vraagt: 'Hoe zal ik vaststellen of deze ervaring, die ik 'geloof' noem, het ware geloof van Gods uitverkorenen is?' En we doen niets af aan de rechtvaardigende en verlossende kracht van het naakte geloof wanneer we vragen: 'Kan ik de vruchten van heiligheid in mijn hart gebruiken als bevestiging van mijn overtuiging dat ik uit God geboren ben?' Iedereen is het er over eens dat geloof het begin is van een verandering in de ziel. Door het geloof komen er nieuwe principes, gewoontes en daden. Dit wordt alleen in Gods volk gewerkt, en alleen door God Zelf. Bepaalde deugden, genaden en daden van de ziel noemen wij 'de vrucht van de Geest'. Over deze dingen zijn we het dus eens. Het is net zo onloochenbaar dat dit soort vruchten duidelijk en tastbaar zijn, waarneembaar voor de mens. We zijn ons ervan bewust en wij kunnen deze vruchten naast Gods Woord leggen. Niemand zal ontkennen dat de wedergeboorte duidelijk blijkt uit de aanwezigheid van deze genadegaven. Iemand die deze vruchten heeft, heeft de Geest, is uit God geboren en is een nieuw schepsel.

Is er nu nog iemand die ondanks deze bewijzen van het ware geloof beweert dat een gelovige daar toch niet naar mag kijken? Moet een gelovige zijn ogen sluiten voor de dingen die hem ervan overtuigen dat hij gered is? En die bewijzen zijn nota bene altijd in zijn hart; ze zijn een deel van hemzelf. Toch moet dit extreme standpunt gehandhaafd worden door hen die de waarde van deze bewijzen van genade ontkennen - en zulke mensen zijn er. Volgens hen kunnen deze bewijzen ons niet helpen om te bepalen hoe wij ons tot Gods verbond verhouden.

Wij erkennen allemaal dat dit niet de grond van de rechtvaardiging is. Dat dit ook niet de enige grond van de verzekering is, zal hierna duidelijk worden. De zoektocht naar ervaringen kan ook te ver gaan, zodat het iemand wanhopig maakt en dat hij meer zoekt naar of hij geloof heeft dan dat hij het geloof beoefend. Toch moeten we volhouden dat de Heilige Geest deze genadegaven, waarvan Hij de Auteur is, gebruikt als tekenen van Zijn eigen werk en daarmee als een middel om verzekering te werken.

Dit wordt in allerlei Schriftgedeelten uitdrukkelijk vermeld. Zo is de werking van Gods Geest er een teken van dat wij in Christus zijn. 'Hieraan kennen wij, dat wij in Hem blijven, en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft' (1 Joh. 4:13). De leiding door deze Geest is ook een teken van genade. 'Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods' (Rom. 8:14). Broederlijke liefde en gehoorzaamheid zijn een soortgelijk getuigenis: 'Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben' (1 Joh. 3:14a). 'Laat ons niet liefhebben met het woord, noch met de tong, maar met de daad en waarheid. En hieraan kennen wij, dat wij uit de waarheid zijn, en wij zullen onze harten verzekeren voor Hem. Geliefden! Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God. En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in hem' (1 Joh. 3:18-19,21,24a).

Het onderzoeken van ons hart en leven is een geoorloofde methode om tot een geruste en bevredigende overtuiging van onze staat te komen. Als bovenstaande gedeelten uit de Schrift dat niet duidelijk aantonen, is het onmogelijk om ook maar iets uit de Schrift aan te tonen! En ik zou niet één woord aan de tegenovergestelde visie besteed hebben, als dat niet nodig geweest was. Het gaat echter om gevaarlijke wildgroei op een tak van de ware christelijke leer. Het gaat om het misbruik van de kostbare waarheid dat u het oog van uw ziel rechtstreeks op de Heere Jezus Christus moet richten als u gerechtvaardigd wilt worden.

e. Volle verzekering van de hoop gaat samen met grote godsvrucht

We kunnen uit het voorgaande logischerwijs afleiden dat de volle verzekering van de hoop samengaat met grote vroomheid. Als genadegaven de bewijzen van een vernieuwde staat zijn, dan kan er maar weinig bewijs zijn als er weinig genade is. Waar het goddelijke werk in de ziel zwak is, moeten de bewijzen ook vaag zijn. Het zou de hele zaak van heiligheid tegenspreken als de diepe vreugden en triomfen van verzekerde liefde aan lauwe gelovigen geschonken zouden worden. De verheerlijking van goddelijke oefeningen in de ziel is daarom het meeste heldere bewijs. We hebben weinig reden om ons af te vragen waarom we zo weinig zekerheid hebben, als we naar binnen kijken en ontdekken dat we weinig geloof, weinig liefde en weinig zelfverloochening hebben. We kunnen daarom verwachten dat de Heilige Geest meer godsvrucht in ons hart zal werken als Hij ons van Gods liefde verzekeren wil. Hij zal de genadegaven vergroten om ze zichtbaar te maken. Hij zal onze genegenheden laten opvlammen tot een zichtbare en voelbare gloed. Zo zal Hij de vruchten van heiligheid vermenigvuldigen, opdat oude dingen verdwijnen en alles nieuw wordt. Elke gewoonte en elke daad zal een getuigenis van het nieuwe schepsel zijn.

Dit is naar waarheid een onderdeel van de heiligmaking. Door ons heiliger te maken, geeft God ons een sterkere verzekering. Ons geloof wordt meer diepgaand, levendiger, krachtiger en dus meer onbetwistbaar. De twijfels die nu in ons wonen, zouden in een oogwenk vervliegen als hemelse emoties ons in vervoering zouden brengen. Een sterker geloof zou ons als op de vleugels van de wind wegvoeren naar de verlustiging van onze ziel. Een kool van het altaar, bij onze lippen gebracht door handen van serafs, zou onze ongerechtigheid wegbranden en onze hoop opwekken. De Heilige Geest wekt geloofsoefeningen op en vermenigvuldigt en verdiept die. Op deze manier creëert Hij bewijzen van de nieuwe natuur en verzekert Hij van Gods liefde. Toename van de genade brengt toename van zekerheid. Op deze manier wordt het gevaar van gemakkelijke aanmatiging vermeden.

f. Een goddelijke werking

U vraagt misschien: 'Maar is er hiernaast niet een onderscheiden en directe werking van boven, die ons ervan verzekert dat wij Christus' eigendom zijn?' Ja, dat geloven we met blijdschap! U kunt veel van Gods liefde ervaren zonder dat u dit gebruikt als bewijs dat God u aangenomen heeft. Het verheugt de aanbiddelijke Geest om als Advocaat of Trooster op rechtstreekse wijze vreugde aan de ziel te schenken. Dit staat niet los van ervaring, maar stijgt daar bovenuit en geeft hoop. 'En de lijdzaamheid [werkt] bevinding, en de bevinding hoop; En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons is gegeven' (Rom. 5:4-5).

Ons eigen geweten getuigt van onze verandering en dat is waardevol, maar hier hebben we een veel grotere en betere Getuige: 'Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn' (Rom. 8:16). Dit is een hemelse verzegeling tot op de dag van verlossing, een hemels onderpand van de toekomstige erfenis. De Geest van God kan via ons verstand werken en ons op die manier laten zien dat onze ervaring overeenkomt met het Woord. Maar omdat alle genade door God gewerkt wordt, zie ik geen reden om te ontkennen dat Gods Geest deze overtuiging ook rechtstreeks in de ziel zelf kan werken. Ook in deze weg kan Hij uw hart doen overlopen van hemelse liefde. Op welke manier dit resultaat ook bereikt wordt, we moeten vast geloven dat het voortkomt uit de Bron van alle goeds, en dat het vergezeld gaat van de hogere oefeningen van godsvrucht.

g. Een tegenwerping ontkracht

De verzekering van Gods liefde is een van Zijn heilige gaven en het houdt verband met de mate van heiligheid in de ziel. Deze overtuiging rekent krachtdadig af met een grote tegenwerping. Als verzekering de vrucht van heiligheid is, dan is losbandig, vleselijk gemak iets vals. Sommigen zeggen dat het mensen gemakzuchtig maakt als we de vrees om uiteindelijk schipbreuk te leiden, wegnemen. Nu is het zo dat God angst en zelfs slaafse vrees kan gebruiken als een middel om Zijn volk op te wekken. Maar dat is niet Zijn gewone

weg. Er is een sterkere prikkel dan de angst om te vallen, namelijk gezamenlijke aanwezigheid van geloof, hoop, dankbaarheid en liefde. Degene die het meest zeker is van de kroon, zal niet de eerste zijn die erop trapt. Als iemand er zeker van is dat hij Christus zal ontmoeten, zal hij Hem niet graag beledigen en bedroeven. Paulus was nooit méér voorbereid om te arbeiden en te volharden dan toen hij zei: 'Ik weet, Wien ik geloofd heb' (2 Tim. 1:12b) en toen hij jubelde: 'Ik ben ervan verzekerd dat niets mij zal scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus!' (naar Rom. 8:38-39).

2. Is deze verzekering noodzakelijk voor een waar geloof?

We hebben nu de vraag over de aard van de volle verzekering beantwoord. We hebben ontdekt dat dit bereikbaar is. Er is nog een andere vraag, die nu eenvoudig te beantwoorden is en ons niet lang bezig hoeft te houden. Het is deze vraag: Is verzekering van onze persoonlijke redding noodzakelijk voor een waar geloof? Sommigen antwoorden bevestigend. Zij zeggen dat niemand wedergeboren kan zijn zonder dat hij dat van zichzelf weet. Maar een ontkennend antwoord komt duidelijk overeen met de leer van de Schrift. Hierbij moeten we het onderscheid tussen de zekerheid van het geloof en de zekerheid van de hoop in gedachten houden. U zult dan al snel merken dat iemand een rechtvaardigend geloof kan hebben zonder dat er altijd gesproken wordt over de vraag of hij wedergeboren is. En aangezien zelfs het kleinste geloof iemand rechtvaardigt en de ziel met Christus verenigt, is het duidelijk dat het geloof Christus kan aangrijpen terwijl het nog te klein is om ook verzekerde hoop te hebben.

Sommige goede mensen hebben verkondigd dat zaligmakend geloof inhoudt dat iemand gelooft dat Christus voor hem persoonlijk gestorven is. Zij maakten hun eigen ervaring tot de regel en het criterium voor anderen. Het grote mankement van deze veronderstelling is het feit dat de Bijbel dit niet leert. Inderdaad, het grootste en meest heerlijke geloof kan zo opgaan in Jezus Christus dat alle aandacht voor zichzelf of zelfs iemands eigen redding vergeten wordt.

Zaligmakend geloof is niet het geloof dat ik een zaligmakend geloof heb. Zaligmakend geloof is het geloof in Christus, de Zaligmaker; een geloof dat Hem ontvangt zoals Hij in het Woord wordt aangeboden. Ik kan terecht tot de heerlijke conclusie komen dat ik een geredde ziel ben; dit kan logisch volgen uit de waarheden die geloofd worden. Mijn daadwerkelijke geloven kan zelfs in zekere zin een argument zijn voor de echtheid van mijn geloof. En toch is die zekere conclusie geen deel van het zaligmakende geloof. De Bijbel zegt het nergens op deze manier. Het is een heerlijke vrucht van het geloof.

Maar sommigen zullen vragen: Kan zo'n grote verandering plaatsvinden zonder dat iemand zich daarvan bewust is? Wij antwoorden: Nee. De mens is zich daarvan bewust. Maar er meer nodig dan bewustzijn om hem er van te verzekeren. Hij weet dat er iets veranderd is. Maar is het dé verandering? Iemand vraagt ons: Is het mogelijk dat een gevangene van een sterke ketting wordt bevrijd zonder het te weten? Wij antwoorden: Petrus werd vrijgelaten uit de gevangenis door een engel, 'En uitgaande volgde hij hem, en wist niet, dat het waarachtig was, hetgeen door de engel geschiedde, maar hij meende, dat hij een gezicht zag' (Hand. 12:9). Zo kan het ook zijn met een verlore ziel.

De Schrift lijkt te leren dat de zekerheid van vernieuwing kan volgen op de vernieuwing zelf. 'In Wie ook gij zijt, nadat gij het Woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing' (Ef. 1:13-14a). Hier ziet u dat er tijd zit tussen het geloven en de verzegeling. Als deze verzekering (zoals wij eerder zagen) verband houdt met het toenemen van de genadegaven, volgt daaruit dat deze genadegaven in het begin nog zwak en vaag zijn. God heeft groei in de genade nergens als een onmisbaar criterium gegeven. Laten we zwakke of moedeloze broeders geen aanstoot geven door te zeggen dat zwakheid of moedeloosheid een teken van Gods toorn is. Laten we het gekrookte riet niet verbreken

door zomaar te bepalen dat iedereen die aan zijn redding twijfelt een vijand van God is. Hoeveel van Christus' getrouwe dienaren zouden door zo'n regel worden buitengesloten? Het is veiliger om te stellen dat iemand echt wedergeboren kan zijn en toch twijfels heeft over zijn persoonlijke aanneming.

Maar hoewel dit waar is, is het niet minder waar dat zo'n staat van twijfel een zeer ongewenste staat is. Het is niet de gezonde toestand van de ziel. Het is ook niet de toestand waarin het geloof het meest in beoefening is. Het is een vallei waar de christen doorheen kan reizen, maar waar hij niet gewillig in wonen kan. Misschien moet hij lang wachten voordat de Opgang uit de hoogte aan hem verschijnt, maar ooit zal die dag aanbreken. En eerder zou hij nooit moeten rusten. Het maakt toch zeker wel uit of ik een vijand van God ben of Zijn kind. Als ik vandaag sterf, is het toch wel van belang of ik in de hel stort of opsta in de heerlijkheid! Als het mogelijk is om uit zo'n toestand van wolken en donkerheid te ontsnappen, moeten wij dat altijd proberen. We moeten alles op alles zetten om tot volle zekerheid van de hoop te komen. Dat is de wens van de apostel en het gebod van het Woord (Hebr. 6:11).

Die zekerheid is het waard om op elk moment met alle krachten ingespannen en geconcentreerd gezocht te worden, met 'alle naarstigheid'. Hoe we dat moeten zoeken, kunnen we afleiden uit wat we zojuist leerden over de manier waarop we zekerheid kunnen krijgen in ons hart. Het is de vrucht van het geloof. Wilt u zekerheid hebben? Zorg dat u geloof hebt. Is het nog te zwak? Laat uw gebed zijn: 'Heere, vermeerder ons het geloof!' (Luk. 17:5). Hoe wordt dat geloof sterker? Door te spreken met het Onderwerp van het geloof. Door te zien op Jezus. Door meer aan Hem te denken dan aan onszelf. Door uit onszelf te gaan om in Zijn armen te vallen.

Om het nog preciezer te zeggen: als de beloften uit de Schrift de voertuigen zijn waarmee Christus ons aangeboden wordt, dan is het de overpeinzing van deze beloften die Hem in onze gelovige harten brengt. Deze worden genoemd 'de grootste en dierbare beloften

(...), opdat gij daardoor de goddelijke natuur deelachtig zoudt worden' (2 Petr. 1:4). De mensen die het meest in de verzekering van Gods liefde leefden, waren degenen die het meest mediteerden over de geschreven verzekeringen van die liefde. Door de authentieke en geldige eigendomsbewijzen te bestuderen, worden wij het meest van onze rechten verzekerd. Bovenal moet het grote verzoeningswerk ons voor ogen gehouden worden om onze twijfels en angsten weg te nemen.

Verder moet u bedenken dat een gebrekkige godvruchtigheid niet de aarde is waar deze kleurige bloem van zekerheid in groeit. Verdriet en verdrukking kunnen hem niet schaden, maar hij verdort onder de zonneshijn van wereldsgezindheid. Gemeenteleden die hun plezier in dit leven zoeken, zullen deze bloem niet zoeken en vinden. In kamers van ziekte en rouw, op doodsbedden, op de brandstapel of te midden van de wilde beesten roemde men in deze zekerheid. In de tijd van de Vroege Kerk lijken alle martelaren zich erin verheugd te hebben. Het behaagde God hen die zekerheid genadig te geven als een vergoeding voor alles waar ze afstand van deden. In onze dagen van 'halfslachtig christendom', waarin de kinderen van de wereld zich vermengen met de kinderen van het licht, wordt het minder gewaardeerd en minder geschonken. Als we hogere genadegaven hadden, zouden we ook meer zekerheid hebben. In een betere tijd, als het wereldwijde christendom zal opbloeien, zal deze zekerheid opnieuw verschijnen. En telkens wanneer iemands heiligheid dan tot uitnemende hoogte zal stijgen, zal zijn zachte hart versmelten in een vloed van hemelse liefde en ervaren hoe het onderpand en zegel op hem gedrukt wordt.

Ik waag het vermoeden uit te spreken dat koude en formele kerken een verstikkende massa onkruid zullen voortbrengen in de vorm van veelvuldig wantrouwen, angst en twijfels. De afzonderlijke heiligen zullen de meeste vreugde ervaren als het lichaam (dat wil zeggen, alle heiligen samen) door en door verwarmd zal zijn. Laat een hele gemeente zich opheffen in hernieuwd geloof, hernieuwde liefde, ijver, kruisdragen en vurige inspanning. Dan zullen deze twijfels

plaatsmaken voor zekerheid. Zo'n gemeente is in een staat van herleving. Zo zou het in onze gemeenten kunnen zijn, en zo behoort het te zijn. Laat Hij Die tussen de cherubs troont, blinkende verschijnen; in Zijn licht zien wij dan het licht.

Het is in feite onredelijk om deze zegen te verwachten waar de zonde heerst. Als wij zouden willen weten wat in onze eigen persoonlijke situatie de zegen verhindert, zouden we onze ongedode zonden moeten onderzoeken. Er kan een verborgen wortel van bitterheid zijn of een gemoedsgesteldheid die een afkeer heeft van vergeving, zachtmoedigheid en broederlijke liefde. Er kan een kruis zijn dat we weigeren te dragen of een genot dat we niet willen kruisigen. Misschien is er een plicht waar we voor terugschrikken.

Als wij in alles streven naar heiligheid, mogen we de onuitsprekelijke gunst van volle zekerheid verwachten. Uiteindelijk is verzekering een gave van God. Tot Wie zullen we dus anders heengaan? De Trooster kan dit in ons werken. 'Indien wij, die boos zijn, weten onze kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal onze hemelse Vader de Heilige Geest geven aan hen die Hem bidden?' (naar Luk. 11:13). 'Gij hebt niet, omdat gij niet bidt. Bidt, en u zal gegeven worden' (Jak. 4:2 en Matth. 7:7). Maak het verkrijgen van zekerheid tot een zaak van bewuste keuze en vurige inspanning. Totdat u niet langer zonder deze zekerheid kunt leven, zult u die ijver, die vurige toewijding, die aandrang die geen tegenspraak duldt, niet gebruiken. Alleen door deze zware strijd verwerft u de beloning.

Die beloning kan naar uw raam komen als de vliegende duif met zijn 'afgebroken olijfblad' (Gen. 8:11). Misschien komt hij in een tijd van zwakheid en beperkingen, wanneer u hem meer zult waarderen dan nu. Deze engel van vrede kan uw gordijnen in het holst van de nacht opentrekken, als u woelt en weent, en u die witte steen brengen waarop uw verborgen nieuwe naam geschreven is. Misschien zult u zich deze dingen herinneren in een tijd van onverwachte benauwdheid. Onze reis is niet vrijgesteld van stormachtig weer. Op dit moment ziet u misschien geen tekenen van storm. Uw zeeën zijn

spiegelglad, zoals in de kalmte van de zomer. De verzekering van Gods liefde kan u eigenlijk niet zoveel schelen. Maar in de toekomst zie ik een verandering aankomen. Jaren zijn voorbijgegaan. De vertroosting is minder geworden. Wolken hebben zich verzameld en angsten staan in de weg. De kalme zee is onrustig geworden. Het schip is nu op volle zee, wordt door de golven heen en weer geslingerd en heeft de wind tegen. U verkeert al langere tijd in deze turbulente toestand, want het is de vierde wake van de nacht. Maar dan nadert er Iemand, precies op het gevaarlijkste moment, wandelend over de zee. O bezorgde ziel, roep het niet uit van angst! Luister naar die bekende stem: 'Ik ben het; zijt niet bevreesd' (Joh. 6:20). Op zo'n moment van verdriet, rouw, verleiding of twijfel zijn de bliken van verzekerende liefde boven alle prijs verheven.

Stel het bereiken van dit vertrouwen niet uit tot uw dag van nood. In een wereld die zo kwetsbaar en onzeker is, is het goed om gewapend te leven. De plotselinge slag van de boodschapper van de dood kan uw kracht zo laten wankelen en verlammen, dat u in alle zwakte of consternatie geen goed moment vindt om deze voorschriften in praktijk te brengen. En toch, op welk moment kan volle zekerheid zo waardevol zijn als op het moment van de dood? God zij dank dat Hij het soms op dat moment geeft! Als vlees en hart bezwijken, is Zijn kracht nabij. Ja, we hebben het stervende gelaat zien oplichten met de engelachtige glimlach van triomf. We hebben het vreugdelied gehoord van de lippen die al koud waren. Een bovennatuurlijke glimp van verre werelden wordt zelfs hier geschonken.

Hoor wat de uitnemende theoloog Andrew Rivet vlak voor zijn sterven zei: 'Binnenkort zal ik het verschil tussen dag en nacht niet meer kennen. Ik ben gekomen aan de vooravond van die grote en eeuwige dag. Ik ga naar die plaats waar de zon niet meer zal schijnen. Het gevoel van goddelijke gunst neemt elk moment in mij toe. Mijn pijn is draaglijk en mijn vreugde is onschatbaar!' Hoor ook de stervende Halyburton: 'Veertien of vijftien jaar lang heb ik de beloften bestudeerd, maar ik heb in deze nacht meer van

Gods boek gezien dan in al die tijd.' Hoor die goede president Finley: 'Ik ben vol van overwinning. Ik triomfeer door Christus. Niets beperkt mij méér dan de gedachte dat de tijd van mijn ontbinding nog wordt uitgesteld. O, dat het vanavond zou gebeuren! Mijn ziel verlangt naar de eeuwige rust!'

'Heb je enige twijfel, mijn lieve vriendin?', vroeg een godvrezende vrouw aan een moeder in Israël (mevrouw Graham, bekend bij veel stadsgenoten), nadat deze over haar zonden gesproken had. 'O nee', antwoordde ze. 'Ik twijfel er niet aan of ik naar mijn Verlosser ga, het is alsof ik al in Zijn armen ben. Mijn schuld is helemaal overgedragen. Hij heeft al mijn schuld kwijtgescholden. Toch zou ik kunnen wenen vanwege mijn zonden tegen zo'n goede God.' Wat een mooie illustratie van wat we al zeiden: de hoogste zekerheid doet de moraal niet verslappen en staat de zonde niet oogluikend toe.

Er is iets onuitsprekelijk moois in de laatste jaren van een oude christen die zich lang geleden geheel aan Christus heeft toegewijd en sindsdien wacht op de overgang naar het nieuwe leven. Het is inderdaad een land van Beulah, 'het getrouwde' (Jes. 62:4). Als zo iemand met langzame stappen het einde van het leven nadert, hoe heerlijk is dan het vooruitzicht dat zich daarachter uitstrekt. Laat me zijn overpeinzingen weergeven in de woorden van een begaafde gelovige: 'Deze rivier is voor velen een verschrikking geweest. Ja, de gedachte eraan heeft mij vaak verschrikt. Maar nu sta ik hier kalm. Mijn voet staat stevig op dezelfde grond als de voeten van de priesters die de ark droegen terwijl Israël deze Jordaan overstak. De wateren zijn inderdaad bitter voor het gehemelte en koud voor de maag. Maar de gedachte aan de plaats waar ik heen ga en aan dat wat mij aan de andere zijde wacht, ligt als een gloeiende kool in mijn hart. Ik zie dat ik aan het einde van mijn reis gekomen ben. Mijn moeilijke dagen zijn geëindigd. Ik zal het hoofd zien dat met doornen gekroond werd. Ik zal het gezicht zien waar voor mij op werd gespuugd. Ik leefde tot nu toe door het geloof, maar vanaf nu zal ik leven door te zien. Ik zal zijn met Hem in Wiens gezelschap

ik me verheug. Zijn stem is zo zoet voor mij geweest en ik heb sterker begeerd Zijn aangezicht te zien dan de wachters het licht van de zon.'

De lezer kan terecht worden aangespoord om 'naarstigheid te bewijzen', want de beloning is groot. Wie hiernaar zoekt, zoekt naar uitnemende heiligheid. Zoek het in het gebruik van de middelen die ons doen opwassen 'in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). 'En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Heere Jezus Christus!' (1 Thess. 5:23).